

jeg omtalte ved Finanslovens første Behandling baade 1904—05 og 1905—06 angaaende et Perrontag i Aalborg for Privatbanernes Passagerer. Ministeren har sagt, at det er af de Foranstaltninger, der ville komme, men at vi maa vente. Jeg vil ikke haabe, at denne Ventetid bliver alt for lang. Jeg skal i alt Fald meget indtrængende anmode Ministeren om at have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, for der er i høj Grad Trang dertil.

Bramsen: Det var den højtærede Finansministers anden Udtalelse i Gaar, som bevirkede, at jeg anmodede om Ordet. Forinden jeg gaar over til de Udtalelser, jeg ønsker at fremsætte i Anledning af den højtærede Ministers Tale, vilde jeg imidlertid gerne rette et Par Ord til det ærede 1ste Medlem for 7ende Kreds (Madsen-Mygdal). Han glædede sig over det Deficit paa 167 Mill. Kr., der var paa vor Varebalance i 1906, og mente, at det var et Tegn paa Forbrugsevne, paa Velstand og økonomisk Fremgang i Danmark. Jeg vil nu tillade mig at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Sagen har to Sider. Man kan bruge meget paa to forskellige Maader; det kan betyde, at man er velhavende, men det kan ogsaa betyde, at man lever af at gøre Gæld. Derfor kan det ærede Medlem og jeg meget vel blive enige om hans Udtalelsers Rigtighed, at det overmaade store Deficit, som er fremkommet ved Sammenligning mellem vor Indførsel fra Udlandet og det, vi have solgt til Udlandet, kan være et Tegn paa Landets Velstand, Fremgang og Rigdom —, men kun paa en eneste Betingelse, og det er den, at han vil angive mig, *hvorledes ad hvilke Veje og af hvilke Kulder vi fra Udlandet* — det er kun det, der kan være Tale om — udover vor Eksport kunne tilvejebringe en Sum, der blot tilnærmelsesvis andrager 167 Mill. Kr., med det Fra-drag af 80 Mill. Kr., vi have talt om, altsaa de 87 Mill. Kr., der bliver tilbage. Det er Penge, som vi skyldte til Udlandet, og som vi ikke paa nogen Maade kunne komme til at tilbagebetale Udlandet, uden at gøre Gæld eller bruge Formue. Vi kunne selvfølgelig gøre saa mange Forretninger her i Landet med hinanden, som vi ville, uden at vort Land bliver 1 Kr. rigere, det maa det ærede Medlem ikke glemme. Det er vor Betalingsbalance overfor Udlandet, som det kommer an paa. Kan det ærede Medlem altsaa paapege mig, hvorledes vi blot tilnærmelsesvis have kunnet dække de 87 Mill. Kr.

ved Indtægter paa anden Maade end ved Eksport af Penge til Udlandet, skal jeg erklære mig enig i, at vort store Deficit tyder paa en Fremgang, en Udvikling, en meget betydelig Velstand. Men det ærede Medlem kan det ikke, det er ganske umuligt. Han kan snarere finde, at Summerne blive endnu større, naar vi komme til en nærmere Undersøgelse af dette Forhold. Der staar nok i den gamle Sang om de Danske, at de fra fremmed Strand føre Guld om Bord, men det er længe siden. Jeg tror nok, at Forholdet for nærværende Tid baade figurligt og bogstaveligt er det modsatte.

Overfor den højtærede Ministers Imødegaaelse af mine Udtalelser angaaende Vinstempelskatten og Traktatforhandlingerne med Tyskland skal jeg sige, at det i høj Grad undrer mig, at den højtærede Minister atter under disse Forhandlinger har villet paaberaabe sig Toldkommissionens Betænkning af 1897 til Fordel for Vinstempelskatten. Det undrer mig af den Grund, at hverken et Flertal eller et Mindretal af Toldkommissionen har omtalt end sige foreslaaet noget, der blot nærmer sig til Ministerens Vinskat. Det har ogsaa undret mig, at den ærede Minister har nævnt det nu, eftersom jeg den 2. Marts i Fjor paa dette Punkt har imødegaaet den højtærede Ministers da fremsatte Fremstilling, som stemte med det, han fremsatte i Gaar. Jeg har ved Gengivelsen af Toldkommissionens Betænkning paa det paagældende Punkt udtrykkeligt gendrevet denne Paastand, og jeg henviser i denne Henseende til Lands-tingstidende for 2den Marts i Fjor Pag. 947, hvor enhver vil kunne se det efter. Jeg skal her kun i al Korthed rekapitulere, at Mindretallet i Toldkommissionen har udtalt, at der har været ført Forhandlinger om Muligheden af en Stempelafgift for *indenlandsk Fabrikation* af Vin, men at der ikke stilles Forslag derom paa Grund af Sagens Vanskeligheder i Praksis. Hvorledes nu den højtærede Finansminister til Forsvar for en Stempelskat, der omfatter den *udenlandske Vinimport*, kan anføre, at Mindretallet har tænkt sig Muligheden af denne i Forbindelse med en Forhøjelse af Vintolden, er mig ganske ubegribeligt. Man har tænkt sig Muligheden af gennem en Stempelskat paa Fabrikation af indenlandsk Vin at imødegaa en Forfalskning af Vin, der kunde tage Overhaand, hvis man forhøjede Vintolden, altsaa en Forholdsregel, der i højeste Grad maatte stemme med Frankrigs Interesser. Det er paa dette Grundlag, vil den højtærede Fi-